

CARSTEN HENN

MAȘINA DE SCRIS
Magică

Traducere din limba germană
de Timea Horvath

corint^vjunior

Nu există două curcubeie identice. Datorită refracției luminii, fiecare vede diferit același curcubeu, indiferent cât de aproape stau doi oameni. Există câte un curcubeu pentru fiecare om pe această lume, fiecare este unic.

Emily privește pe fereastra din sala Z08.23 a Școlii Johannes Gutenberg și caută pe cer un curcubeu care să fie doar al ei. Cu vârful degetului, trasează un arc pe sticla rece, ca și cum astfel ar putea atrage unul.

Dar astăzi universul nu are niciunul pentru ea.

Oricum, universul este ciudat. Pe de o parte, este extrem de zgârcit când vine vorba de întâmplări fericite. Cum ar fi să câștigi la loterie sau să iei nota zece la sport. Pe de altă parte, este extrem de generos cu cei pe care nu-i duce capul.

Totuși, Emily crede că aceștia din urmă nu sunt chiar atât de mulți la ea la școală.

Cea mai bună strategie este să nu intri în câmpul lor vizual. Adică, pe cât posibil, să nu ieși în evidență, să treci oarecum neobservat.

Din păcate, Emily are un obicei care nu îi permite asta.

În curând începe ora. Înainte de fiecare oră, Emily își aranjează lucrurile care trebuie să se afle pe banca ei. Scoate din rucsac noile manuale, caietele corespunzătoare, aranjează creioanele și stilourile astfel încât să fie aliniată de la cel mai mare la cel mai mic, își așază penarul la marginea băncii, la exact cinci centimetri distanță de aceasta. Apoi își pregătește ascuțitoarea și radiera, care stau întotdeauna în același loc, sub penar.

Emily nu face asta pentru că îi place, ci pentru că așa simte că trebuie să facă. Știe că la fel de bine ar putea să își picteze o țintă roșie pe frunte. Este batjocorită regulat, se râde de ea și, uneori, ceilalți aruncă în ea cu ghemotoace de hârtie. Dar are atâta nevoie de ordine, pentru că viața ei este în dezordine de ani buni. De șapte ori a fost nevoită să se mute din cauza noului loc de muncă al mamei sau al tatălui ei. De un an locuiește din nou cu bunicii, în singura casă în care s-a simțit vreodată „acasă”.

Privește din nou pe fereastră, dar tot nu vede niciun curcubeu. Poate că părinții ei văd unul în Dubai.

Dar, în deșert, curcubeiele sunt și mai rare decât oazele.

— Scuză-mă că te deranjez, Emily. Se pare că priveliștea de la fereastră te interesează mai mult decât ora mea. Probabil pentru că ești foarte deșteaptă, și explicațiile mele te plictisesc.

— Nu, doar că eram...

Doctorul Günter Dresskau nu o lasă să termine. Nu este doar profesorul ei de matematică, ci și de istorie. În acest caz, universul nu este deloc de partea ei.

— Dacă ești atât de deșteaptă, vino la tablă, zice și zâmbește.

Dresskau știe cum să zâmbească și să pară sincer. Dar, de fapt, te scuipă în față.

— N-am spus niciodată că sunt deșteaptă!

— Deci ești proastă?

Acum zâmbește și mai larg.

— Recunoașterea este primul pas spre vindecare! Din moment ce ești proastă, ar trebui să vii la tablă. Haide, fuga, fuguța!

Emily se ridică, împinge scaunul sub bancă și se îndreaptă spre tablă. Îl privește întrebătoare pe Dresskau. Oare cât de mult o va umili?

— Ce trebuie să calculez?

— Ce *ai voie* să calculezi, mai bine spus. *Aveți voie* să veniți la școală. Este un mare privilegiu! Copiii din alte țări vă invidiază pentru asta.

Ridică demonstrativ din sprâncene. Clasa începe să şușotească, și Emily are impresia că aude rânjetele largi ale unora dintre colegi.

— Ce *am voie* să calculez?

— Calculează punctul zero al următoarei funcții:
 $y = -2x + 3$.

El scrie pe tablă, apăsând tare cu creta. Tac. Tac. Tac.

— Încă nu am ajuns la asta, urmează abia în capitoul opt.

— Ah, deci crezi că știi ce trebuie să știți? Ești profesoară acum?

— Nu...

— Nu, exact! Ce te-am întrebat eu ține de cunoștințe generale. Părinții tăi nu te-au învățat nimic?

— Nimeni de aici nu știe asta...

— Nu schimba subiectul!

Vocea lui Dresskau taie ca un cuțit.

— Nu contează deloc ce știi sau nu ceilalți. Acum este vorba despre tine.

La evenimentele oficiale ale școlii se poartă cu totul altfel, este prietenos și fermecător, mai ales cu mama lui Emily, cu care a fost coleg de bancă. Era extrem de dulce cu ea. Dezgustător.

— Deci poți rezolva exercițiul sau nu?

— Nu pot, răspunde Emily în șoaptă.

— Nu te aud!

— Nu pot!

De data asta, Emily aproape că strigă.

— Comportamentul tău obraznic este îngrozitor. Stai jos! Și până la următoarea oră, vei scrie o compunere de cinci pagini despre funcțiile liniare.

— Dar ora următoare este mâine. Și avem și o lucrare pentru care trebuie să învăț!

— Acum sunt zece pagini. Încă o replică și vor fi douăzeci. Mai ai ceva de zis?

Nu mai are. Emily se întoarce la locul ei, iar majoritatea colegilor rânjesc. Lasse își întoarce capul, ca și cum nu ar fi prezent, probabil jenându-se pentru ea. Ce mult ar însemna pentru Emily un zâmbet din partea lui! Își dorește să-i adreseze unul de când a venit prima dată în această clasă. Într-un roman, Lasse ar fi eroul care nu știe că poate îmblânzi dragoni, ar fi un pirat în Caraibe sau prințul-vârcolac al unui clan puternic, atât timp cât personajele sunt înalte, blonde și chipeșe.

Frederick, în schimb, în schimb, se uită la ea și îi zâmbește, iar zâmbetul lui este ca un balsam liniștitor. Cea mai bună prietenă a ei, Charly, este palidă la față și incapabilă să zâmbească, de parcă ea însăși ar fi fost la tablă. Ea empatizează. E bine să ai pe cineva care te înțelege. Dar este de evitat ca cineva să se simtă la fel de prost ca tine.

— Așază-te mai repede! îl aude pe doctorul Dresskau spunând în spatele ei.

Banca și scaunul ei sunt un refugiu salvator, la doar câțiva pași distanță.

— Deși, dacă stau să mă gândesc, este complet greșit din punct de vedere pedagogic să te las să te așezi acum. Ar fi ca o recompensă pentru ignoranța ta. Mai sunt atât de multe exerciții de rezolvat.

Lui Emily i se face rău. Stomacul i se face ghem.

Frederick ridică mâna.

— Nu acum, spune Dresskau.

— Aș avea o întrebare legată de teme. Și aș vrea să îmi explicați înainte să se termine ora...

Doctorul Dresskau îl privește fix.

— Știi exact ce încerci să faci! Dar nu mă vei distra de la mica ta prietenă! Și la ora următoare te voi prezenta drept exemplu. Nu mă las fraierit de niște plozi ca voi!

Totuși, exact asta se întâmplă acum. Dresskau nu observă că Frederick îi distrage atenția de la o altă acțiune. Charly, care stă în partea cealaltă a clasei, lângă fereastră, primise un semn de la el să deschidă geamul și să arunce pe pervaz firimiturile din sendvișul ei.

Rezultatul flutură acum prin clasă.

Dresskau se întoarce și tresare.

— Dați urgent afară sălbăticiunea aia împuțită!
Haideți!

Și aleargă spre ușa clasei.

— Nu ați auzit? *Urgent!*

Acesta este un alt motiv pentru care Emily nu îl suportă. Dresskau se teme de păsări, motiv pentru care le disprețuiește.

Între timp, Frederick a aruncat firimituri și pe podea, iar porumbelul continuă să zboare prin clasă.

Dresskau fuge afară, trântind ușa în urma lui.

Nimeni nu îi acordă atenție porumbelului până când sună de pauză, și acesta zboară afară pe fereastră, ca și cum clopoțelul sună și pentru păsările care au mâncat pe săturate.

Acum Emily este cea care zâmbește.